

sezóna
zemolezu

MARY ELLEN
TAYLOR

noxi

Ide o dielo z oblasti beletrie. Mená, postavy, organizácie, miesta a udalosti sú produktom autorkinej fantázie.

Toto vydanie vyšlo na základe licenčnej dohody, ktorého pôvodcom je vydavateľstvo Amazon, www.apub.com, v spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © 2020 by Mary Burton

Translation © 2022 by Zuzana Kunecová

Cover photography and design by Laura Klynstra

Slovak edition © 2022, 2023 (elektronická verzia) by NOXI

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do vyhľadávacieho systému ani prenášať v akejkoľvek forme a akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, mechanickými, fotokopírovacími, nahrávacími alebo inými, bez výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

sezóna
zemolezu

MARY ELLEN
TAYLOR

*Záhada je vždy sériou prehier
na pozadí niekoľkých triumfov,
tak ako život sám.*

May Sarton, poetka

Prológ

Utorok, 5. marec, 1994

Trenton, New Jersey

Oliviine tajomstvá mladosti sa začali odhaľovať na jeseň v roku 1940. V Európe vyčíňala vojna a Tichomorie zasievalo semená po ďalšej veľkej explózii. Tieto svetové udalosti hlboko zasiahli jej nevinnú dušu, ktorá sa aj napriek tomu silou-mocou snažila vrátiť svoj život do pôvodného stavu. Nestrácala nádej a ešte stále verila, že svoje sny dokáže uskutočniť. Svetom však naďalej otriasali pohromy, ktoré jej už navždy zhodili ružové okuliare z očí.

Teraz sedela pri nemocničnom lôžku a držala svoju dlhoročnú priateľku za ruku. Ruka jej priateľky bola bledá ako stena, bolo vidieť, že zomiera. Na jej malých zvráskavených rukách mala výrazné modré žily a stopy po ihlách od doktorov a sestričiek. Po prvýkrát neprotestovala. Z jej tváre sa dal vyčítať pokoj, akoby práve vítala smrť.

Toto urobí vek tým šťastnejším starým ľuďom. Keď vám život zoberie mladosť a vitalitu, zvyčajne obrúsi ostré hrany žiaľu a občas zmení diablov na anjelov.

Jej priateľka mala vychudnutú tvár s hlbokými vráskami a z jej kedysi pevného tela ostala len košť a koža. Jej husté gaštanovohnedé vlasy zredli a boli rovnako biele ako jej krepovitá pokožka. Do žíl jej tiekla infúzia plná sedatív a liekov proti bolesti, zatiaľ čo vedľa nej pípali monitory. Rolety boli zatiahnuté, aby jej svetlo nedráždilo oči. Olivia by si nikdy nebola pomyslela, že raz uvidí svoju priateľku zomierať na takomto tmavom mieste, v sterilnej izbe, ďaleko od bujných lesov jej domova v Blue Ridge Mountains.

Takmer začala ľutovať, že za ňou prišla. Možno si už nikdy nebude vedieť predstaviť, akú tvár mala jej priateľka kedysi. Bola totiž vždy energická, silná a plná elánu. Trúfla si na každú zákrutu na ceste, ktorá ju mohla stáť aj život. Olivia veľmi túžila po tom, aby si na ňu uchovala staré spomienky a chcela túto hrôzostrašnú rakovinu ignorovať, ale ak by ju teraz opusťila, ťažko by sa s tým na staré kolená vyrovnávala.

Zavrela oči a v tichosti pri nej stála, až kým si nevšimla, že sa pohla. Otvorila ich a zbadala, ako sa na ňu jej modré zaslzené oči dívajú.

„Prišla si?“ ozvala sa tichým, ale nervóznym hlasom.

Olivia sa usmiala bez náznaku smútku. „Samozrejme, že som prišla.“

„Je tu moje dieťa?“

„Áno, priviezla ma. Nevidím už tak dobre, aby som dokázala ísť autom aj mimo môjho malého mesta.“

Zdalo sa, ako keby ju kamarátka vôbec nepočúvala. „Ako sa má moja dcéra?“

„Vyrástla z nej krásna žena.“

„Dobre.“ Nastalo dlhé ticho, ktoré prerušovalo len pípanie monitora. „Ďakujem ti, že sa mi o ňu staráš.“

„Urobila si pre mňa predsa to isté, nie? Postarala si sa o moju vnučku, keď to najviac potrebovala.“

„Ako sa má?“

„Práve porodila svoje druhé dieťa.“

Spomenula si na ten odvážny čin, ktorý pred polstoročím spojil ich osudy. Riskovali svoje životy, aby zachránili jedna druhú, a uchovali tak svoje tajomstvá.

Jej priateľka zvrátila obočie. „Moja milá, neber si svoje tajomstvo do hrobu. Obe dobre vieme, že takéto tajomstvá spájajú duše so zemou,“ dodala.

Oliiviina myseľ uchovávala za tie roky už toľko spomienok, že sa jej v hlave začali pliesť. Bála sa, že ak sa jej niektorá zo spomienok celá vynorí, tak odhalí úplne všetko. Ak si veci priznáme, zvyčajne to odľahčí našej duši, ale pri tom, ako Olivia zmýšľala, to malo iné následky. Jej tajomstvo spĺňalo svoj účel. Ak by mala byť jej duša kvôli zachovaniu tohto tajomstva už navždy spojená s touto zemou, tak nech.

KAPITOLA PRVÁ

Sadie

Utorok, 15. marec, 1943

Bluestone, Virgínia

Blue Ridge Mountains

Existujú tri triky, ako sa dobre ukryť. V prvom rade je dôležité dýchať čo najhlbšie. Ak to robíte správne, tak sa vaše nosové dierky takmer vôbec nerozšíria a vaše dýchanie bude hlboké ako vyschnutá rieka James počas horúceho leta. Po druhé, dobrý zajac dokáže skrotiť svoje skákajúce srdce a nedovoliť, aby mu udieralo do rebier. Zvuky možno počuť až za hranice tela.

A v neposlednom rade je to pohľad nadol. Nikdy by ste sa nemali obzrieť za tým, kto vás naháňa. Líška možno zajaca nevidí, ale jeho uprený pohľad cíti rovnako, ako by ju labkou tľapkal po chrbte.

Sadie Thompsonová sa skrčila za zapletený krík zemolezu, ktorý sa obmotal okolo mohutného pňa spadnutého duba. Srdce jej bilo veľmi rýchlo, udieralo jej do rebier tak silno, až mala problém polapiť dych. Nebola už vo forme a kilometrový beh lesom od jej starého auta si vyžiadal svoju daň. Pred ro-

kom by bola utekala ako srnka, dvakrát rýchlejšie a bez jedinej kvapky potu.

Nad pohorím Blue Ridge Mountains sa zmrákalo a čierňava atramentovej farby sa tiahla nad krajinou. Trochu mesačného svetla si prerazilo svoju cestu pomedzi mraky hustého dažďa, až kým nepristálo na baldachýne stromov. Sova zahúkala, čím znepokojila jeleňa, ktorý sa rozbehol ďalej do lesa.

Viditeľnosť v lese bola slabá, čo Sadie vyhovovalo. Bola zvyknutá cestovať v noci a vrchy a údolia v oblasti Nelson County dôverne poznala. Jej otec ju a jej bratov naučil, ako zdolať úzke zadné cesty, do ktorých sa auto sotva zmestilo. Aj napriek tomu, že boli náročné, boli to tie najlepšie trasy, ktoré pašeráci využívali, keď sa chceli vyhnúť zákonu. Vďaka jej otcovi si spolu s bratmi zapamätali najostrejšie zákruty na ceste a naučili sa kráčať po indiánskych chodníkoch, ktoré rozdeľovali jednu stranu hôr. Otec im ukázal aj skryté jaskyne, ktoré boli ideálnym miestom na pálenie domácej pálenky. Sadie a jej rodina poznali túto časť Virgínie spredu aj zozadu, ale aj napriek tomu tu dokázali zostať navždy stratení. Ak to, pravdaže, chceli.

Sadie si pritlačila tvár k mokrým listom a snažila sa zbaviť paniky, kvôli ktorej sa v noci dala na útek. Neďaleko bolo počuť cvrlikanie cvrčkov a po ruke jej liezol pavúk, ale nič z toho ju nerozrušilo. Momentálne mala väčší problém.

Pred hodinou zavítal do domu jej matky šerif Kurt Boyd, ktorý ju chcel zatknúť za pokus o vraždu. Nebol by to len pokus o vraždu, ale vražda, ak by to ten muž nebol býval prežil. Sadie to vôbec neľutovala, skôr ju mrzelo, že si tú pomstu lepšie nepremyslela.

Mala tak naponáhlo, že z domu jej matky utiekla dokonca bez toho, aby si pobalila veci a pobozkala svoje spiace dieťa.

Zaradila neutrál a bez naštartovania nechala auto zísť smerom dole k zadnej časti kopca. Bola opatrná, aby ju nikto nepočul. Motor zapla až vtedy, keď sa dostala dole. Šerif sa však vybral za ňou, musel začuť rachot hučiaceho motora. Snažila sa dostať čo najďalej, až kým sa jej motor neprehriala, zanechávajúc ju bez rýchlej možnosti ho opraviť.

Začala kráčať rýchlejšie, zatiaľ čo pracovné čizmy jej otláčali opuchnuté chodidlá. Keď sa Boydv Dodge približoval, schovala sa za krík. Napadlo jej, že by sa vydala skratkou po starých indiánskych chodníkoch, ale Boyd už o tomto triku vedel a krúžil by okolo. Nezostávalo jej nič iné, len si čupnúť.

Počkala by na Boyda vonku a neskôr by sa vrátila k svojmu autu, aby skontrolovala, či sa motor už zohrial a mohla ho opäť naštartovať. Jej cieľom bolo dostať sa do Charlottesville a odtiaľ odísť vlakom preč od Bluestonu čo najďalej, ako to len bolo možné.

Keď si ľahla na zem za kríky, ozval sa hukot motora. Bol to šerifov Dodge, ktorý sa blížil po ceste, spoznala ho. Vedel, že je blízko. Možno nebol najmúdrejší, ale banské chodníky a skryté miesta poznal rovnako dobre ako ona.

O niekoľko sekúnd neskôr sa objavili svetlá auta. Brucho si pritlačila bližšie k vlhkej zemi a prsia, ktoré mala stále plné mlieka, s bolesťou pritla na svoju pokrčenú košeľu. Bola tak zvedavá, že zariskovala, a na chvíľu vykukla, aby videla šerifovu mohutnú postavu, ktorá prechádzala popred svetlá jeho auta. Zastavil a zostal pevne stáť, svalnatou pravačkou si pridržal opasok. Nevidela jeho tvár, ale domnievala sa, že sa určite mračí. Boyd si vždy myslel, že pozorný človek nemusí mať úsmev na tvári alebo veľa rozprávať. Čo bolo v jeho prípade dobré, pretože keď otvoril ústa, nikdy nepovedal nič, čo by

stálo za to. Svetlo baterky prerazilo tmu a minulo jej telo len o niekoľko centimetrov.

„Je hlúpy ako poleno,“ zvykol o šerifovi vtipkovať jej brat Johnny.

Jej druhý brat, Danny, sa z neho vždy smial: „*Prešiel by som mu cez rozum, aj keby som mal práve ten najhorší deň.*“

Pri myšlienkach na Johnnyho a Dannyho jej stiahol hrdlo hlboký smútok. Myslela si, že sa to nikdy neskončí. Bože, ako jej tí dvaja chýbali.

„*Nepremýšľaj o mne,*“ v hlave sa jej ozval Johnnyho hlas. „*Mala by si sa znepokojovať kvôli Boydovi.*“

„*Presne tak,*“ ozval sa Dannyho hlas. „*Možno je hlúpy, ale je podlý, a aj hlúpy niekedy niečo múdre povie.*“

To je pravda. O bratov a dcéru si môže robiť starosti až vtedy, keď bude v bezpečí. Jej jediný problém bol teraz Boyd.

Nedostatok inteligencie si tento muž zákona kompenzoval svojimi stopárskymi znalosťami. Vyzeralo to, akoby jeho predkami boli stopárske psy. Štátne orgány zvykli zavolať Boyda, ak sa väzeň, ktorý utiekol, nachádzal v dosahu štyridsiatich kilometrov. Volali ho dokonca aj farmári, keď im kojot zabil dobytok. Počas volieb potešil náboženských fanatikov tým, že vypátral niekoľko nelegálnych pálení.

Jej otec nikdy nebral osobne, keď Boyd pátral po ich páleniciach. Boyd mal na starosti ich nájsť, jej otec mal na starosti ich schovať. Každý musel prežiť. Sadie si však myslela, že Boyd sa k jej otcovi správal sebecky. Väzni, ktorých chytil, sa do cely vrátili s monoklom na jednom alebo oboch očiach. A z dobytky vždy chýbala nejaká krava. Vždy si veselo pískal, keď svojou bejzbalovou pálkou rozbil destilačné zariadenie.

Keď bol od nej asi na šesť metrov, Sadie začula, ako čižmami šliape po hline a suchotajúcom lístí. „Sadie, viem, že si tu.

Tvoji bratia sa tu zvykli skrývať. Uľahči si to a poď von. Neublížim ti.“

Keď bola malá, hrala sa so svojimi bratmi na zajaca a líšku v brlohoch. Vždy bola zajac, pretože bola najmenšia a vedela sa dobre skryť aj do tých najmenších miest. Dokázala tam zostať ticho a počúvať smiech svojich bratov, ktorý neskôr prešiel do frustrácie, pretože nedokázali malého zajačika nájsť.

Sadie zavrela oči a pokúsila sa svoje telo spomaliť. Pritlačila si tvár k zemi.

„Som len lístok na konári,“ pomyslela si.

„Nič dôležité tu nenájdete,“ chcela povedať. „Len pokračujte ďalej, šerif.“

Jeho kroky sa približovali k miestu, kde sa skrývala. Ťažko dýchal, čo bolo znakom, že ani on nebol zvyknutý bežať. Bol od nej o dobrých pätnásť centimetrov vyšší, ale na takúto rýchlosť v divočine nebol stavaný.

Sadie a jej bratia sa po týchto kopcoch prechádzali ako Siouxovia, Čerokézi či Irokézi, ako nemeckí a škótski osadníci, ktorí prišli po nich. Ak práve neniesla vodu do domu, tak vláčila vrecia kukurice a cukru, alebo niesla krabice so zaváraninovými fľaškami, ktoré boli naplnené alkoholom. Dokonca aj ako dieťa dokázala od potoka priniesť dve ťažké vedrá plné vody bez toho, aby sa jej vyliala čo i len jediná kvapka. Žiadna mladá žena nebola taká silná ako Sadie, ktorá sa tým však nikdy nevystatovala.

„Vyjdi von, Sadie,“ povedal šerif. „Nikto ti nechce ublížiť.“

Šerifove milé slová boli v skutočnosti iba obyčajné klamstvá. Ak by ju našiel, nasadil by jej putá, s čím sa jej už predtým niekoľkokrát vyhrážal. Teraz by ju vzal do Lynchburgu a postaral by sa o to, aby vďaka doktorovi Carterovi už nikdy nemohla mať ďalšie dieťa.

Zavrela oči ešte silnejšie a myslela na to, ako jej krásne bábätko spinká v postieľke. Utrla si slzy a upokojila sa. Neopustila svoju dcéru pre to, že by to chcela. Život sa jej obrátil naruby a nemala na výber. Upokojovala ju skutočnosť, že dieťaťko bude v poriadku. U starej mamy sa bude mať možno ešte lepšie, ako keby bolo s ňou.

Pod Boydovými veľkými nohami praskali konáre a jeho dych sa začal spomaľovať. Krik, ktorý bol blízko Sadie, sa pohol. Predstavila si, ako sa šerif svojimi veľkými rukami prehráva medzi konármi a listím a ťahá ju za golier von.

Som komár. Len obyčajný hmyz na dreve. Prímalý na to, aby si ho niekto všimol.

„Nie si už aj tak veľkým sklamaním pre svoju mamu? Nemá na svojich pleciach už aj tak dosť i bez toho, že si robí starosti o tvojich bratov a toho bastarda, ktorý jej určite ostane na krku?“

Spod zavretých očí sa jej vynorili slzy. Možno bola jedna z najhorších dcér, akú si kedy mohla matka želať, ale bolo viac než isté, že tomu dedinskému šerifovi nedovolí, aby ju jej vlastnými zlyhaniami vyhnal z kríka ako takú vystrašenú sliepku.

„Si úbohá,“ silno si povzdychol. „Si strašná.“ To, že ju urážal, nepomohlo, takže to skúsil inak. „Bolo by lepšie, ak by si odtiaľ vyšla, a dovolila mi, aby som ti pomohol. Porozprávam sa so sudcom a poviem mu, aby na teba išiel pomaly. Všetci dobre vieme, že si toho muža nezrazila naschvál. Bola to jednoducho obyčajná nehoda.“

Jeho slová podkopali jej odhodlanosť a začala plakať, až jej zovrelo srdce. Do očí sa jej nahrnuli ďalšie slzy. Našpúlila pery. Bože, nebola to nehoda. Ak by mala ešte jednu šancu, urobila by to znovu.

Čas sa vliekol počas toho, keď počúvala, ako dýcha. Šerif sa opäť priblížil a zacítila jeho lacnú vodu po holení.

Nehýbala sa a snažila sa na Boyda nemyslieť. Dnes večer tohto malého zajaca nenájde.

„Do pekla s tebou, Sadie. Nájdem si ťa,“ potom nasledovala ešte pestrá škála nadávok, ktorú ukončil nejakými slovami o tom, aby zhorela v pekle.

„A uvidím, ako ťa sudca zavrie do cely. Posediš si tam poriadne dlho, ty mrcha.“

Lístie šušťalo pod jeho čizmami, keď sa vracal smerom k ceste a žiare, ktorá vychádzala z predných svetiel jeho auta.

Od hnevu tresol dverami, a keď zaradil jednotku, motor zahučal tak, ako by si starší chlap odkašľal. Spojka poriadne nefungovala. Sadie mu často hovorila, že tá spojka je opotrebovaná, ale tak ako aj ostatní ľudia v údolí, ani on ju nebral vážne. Pneumatiky sa konečne pohli, motor sa rozbehol z jednotky do dvojky a smerom do nočného lesa, chrčiac ako starý dedo.

Mala sto chutí pohnúť sa, ale radšej ostala ďalej pritisnutá k chladnej zemi. Ľavá ruka, ktorú mala zastrčenú pod sebou, jej tak strípala, až mala pocit, akoby v nej mala tisíc ihl. Neboľo to po prvýkrát, čo mala ruku takto pritlačenú. Prežila už aj horšie veci.

Sova silno zahúkala. Hľadala svojho vlastného zajaca, ktorý skočil do diery stromu blízko nej. Sadie sa nad tou iróniou pousmiala.

Vedela, že Boyd je prešibaný hajzel, takže nešla za ním, aj keď sa mohla vrátiť po tej istej ceste, ktorou prišla.

Keď konečne zdvihla hlavu, mesiac sa vyšplhal na nočnú oblohu, oblaky sa rozostúpili a odkryli more nádherných hviezd.

Naklonila hlavu smerom k Polárke a pomaly vstala. Pred tým, než si oprášila špinu zo svojich rifľových trakových nohavíc a starej bavlnenej košele, ktorú mala po bratovi, zastavila sa, aby sa započúvala, či nezačuje Boyda. Jej brat mal tú košeľu veľmi rád. Za normálnych okolností by ho to nahnevalo, ale bol v zámorí a bojoval vo vojne. Sadie vedela, že by to bolo to najmenej, čo by ho trápilo.

Postupne sa jej podarilo pretlačiť sa z kriku von a dostať sa na cestu. Ak by išla doľava, dostala by sa na západ k zadnej časti hory. Existovalo veľa miest, kde by sa mohla ukryť, ale ukrývanie sa pred Boydom by zmenilo jej milovaný les na väzenie. Tridsať kilometrov na juh sa nachádzal Charlottesville a železničná stanica.

Prsty jej sklzli do vreciek, z ktorých vyhrabala peniaze. Dala jej ich mama, tieto peniaze mala odložené pre prípady núdze. Bolo jej z toho ťažko, ale tie tri doláre potrebovala. „Vrátim ti ich, mami.“

Sadie začala kráčať a sem-tam zastala, aby zistila, či nezačuje Boydov Dodge. Počas toho, ako kráčala, počula len cvrčky a vízganie špiny pod jej čižmami.

„Dobrý Bože, Johnny, Danny. Som v poriadnej kaši.“

„Vždy si na to mala talent.“

V hlave jej zazneli hlasy oboch bratov. Listy od Johnnynho dostávala doteraz pravidelne, ale Danny jej ich poslal len pár, odkedy odišiel do armády. Bála sa, že vojna ich úplne pohltila.

Počas toho, ako kráčala, ju zaboľeli prsia a z bradaviek jej začalo tiecť mlieko. Jej malé dievčatko musí byť už veľmi hladné. V chate bolo mlieko v konzerve a Karo kukuričný sirup. Jej matka vedela, ako to pripraviť, aby nakrmila malú. Ona by ju nesklamala ani napriek tomu, že ju Sadie zahanbila svojimi nerozumnými rozhodnutiami.

Na obzore sa zjavili prvé náznaky východu slnka. Hory sa zafarbili do sýtej oranžovej a žltej farby. Aj napriek tomu, že to bolo krásne, nehralo jej to do karát.

Keď prešla zákrutu, ktorú poznala, na ceste sa zrazu objavili svetlá auta. Zvuk motora bol jemný, neznel ako Boydov Dodge. Ona ale vedela, že by bol schopný zvolať ďalších ľudí, ktorí vlastnili auto, aby ju hľadali.

Nechcela riskovať, takže sa skryla do kríka vedľa cesty. Vôňa zemolezu bola prenikavá a dodávala jej nádej. Musela sa vydať novou cestou.

Auto spomalilo, vodič podradil rýchlosť a zastavil. Nebola dostatočne rýchla a všimol si ju.

KAPITOLA DRUHÁ

Libby

Sobota, 6. jún, 2020

Bluestone, Virgínia

Hovorí sa, že smola prichádza na trikrát. To však nebola pravda. Smola môže prísť trikrát, štyrikrát, päťkrát a toľkokrát, koľko sa jej zachce.

Prvýkrát sa na Libby McKenziovú nalepila smola, keď ju ráno niekto štuchol do pleca a zakričal jej do uší: „Vstávaj!“ Vytrhnutá zo spánku sa rýchlo posadila, kývla nohami pri boku gauča a drgla do prázdneho pohára od vína, ktorý mala na konferenčnom stolíku. Zatočila sa jej hlava a zdvihol sa jej žalúdok, keď si prehodila svoje tmavé vlasy dozadu. „Čo?“

„Libby, vstaň už! O hodinu už musíš byť na mieste, kde sa bude konať svadba.“

Ten krik prichádzal od jej kamarátky Sierry Mancusovej. Vyrastali spolu, ich rodiny bývali vedľa seba a boli spolu až dovtedy, kým Libby v trinástich rokoch neodišla na internátnu školu. Boli nerozlučné.

Libby mala sucho v ústach. „A čo môj budík? Nastavila som si dva.“

„Myslíš tie dva, ktoré som práve vyplá?“ Sierra sa nahnevane pozrela na svoju najlepšiu kamošku. Blondavé vlasy mala stiahnuté do drdola a na sebe mala čierne tričko, nohavice a pohodlné topánky. Vďaka tomu sa dalo povedať, že dnes bude robiť catering.

Obidve mali tridsať a prešli si niekoľkými stratami, ktoré im zmenili životy. Sierru najviac zasiahla smrť jej manžela, ktorý minulý rok zomrel na rakovinu. Libby prekonala tri potraty a rozvod, ktoré jej zmenili život od základov. Obidve si niesli svoj kríž, s ktorým sa vrátili do domovov svojich rodičov, v ich rodnom meste Bluestone. Rozhodli sa tam zostať, kým sa ich situácia neustáli.

Libby sa pozrela na mobil a na fialové hodinky, ktoré mala už od siedmej triedy. Červené čísla na nich ukazovali čas 8:02. „Dofrasa.“

„Robím kávu,“ hlesla Sierra a tleskla rukami, „a varím vajíčka, tak šup-šup.“

„Áno, hneď.“

Libby sa postavila a utekala hore schodmi do malej kúpeľne. Vyzliekla si tričko, zapla teplú vodu a počkala, kým v starých rúrach nezačala bublať teplá voda.

Jej otec, doktor Allen McKenzie, pracoval v meste ako detský lekár tridsať rokov. Nikdy nepovedal pacientovi nie, dokonca ani vtedy, keď začal byť chorý a umieral. Zomrel pred šiestimi mesiacmi.

Všetky sľuby o tom, že sa do mesta už nikdy nevráti, išli bokom. Libby sa nasťahovala späť domov, aby sa postarala o svojho ovdoveného otca, keď už zomieral, a po tom, čo zomrel, sa rozhodla, že tam už zostane. Bolo to ekonomicky výhodnejšie, než bývať v podnájme v Richmonde. Po rozvode si z platu fotografky mohla sotva niečo dovoliť. Od januára mala plán začať

odznova, nasporiť si nejaké peniaze a vrátiť sa do Vianoc späť k reálnemu životu v skutočnom meste. Ani po šiestich mesiacoch však ešte stále nestála nohami pevne na zemi.

Para z vody začala konečne stúpať, takže rýchlo vošla pod jej jemný prúd. Vďaka adrenalínu bola osprchovaná za menej ako päť minút, utrela sa uterákom a odišla do svojej starej izby. Jej izba vyzerala rovnako upratane, ako keď pred trinástimi rokmi odchádzala na strednú školu. Nad posteľou jej stále visel ten istý plagát s nápisom **ZACHRÁŇTE ZEM** spolu s panorámou Montany, ktorej autorom bol fotograf Ansel Adams. Doteraz však ešte nespala na dvojposteli s kašmírovou prikrývkou fialovej farby, ktorú kúpili v Ikei, keď mala šesťnásť. To, že sa presťahovala späť domov, bola jedna vec, ale to, že mala opäť spať vo svojej prvej posteli, jej spôsobovalo obrovský smútok. Cítila sa rovnako zvlášťne, či už spala v izbe jej rodičov, alebo v tretej izbe, ktorá bola otcovou pracovňou. Na hornom poschodí sa jej vynáralo príliš veľa spomienok, ktoré pripomínali problémové manželstvo jej rodičov. Takže jej ostal len gauč v obývačke.

Z otvoreného kufra, ktorý mala na uhladenej posteli, vytiahla voľné čierne nohavice a bielu blúzku. Z boku kufra vybrala kefu a stiahla si vlasy do konského chvosta. Potom vytiahla kozmetickú taštičku a naniesla si špirálu a rúž. Preložila si veci v kufri, utrela skrinku v kúpeľni a zavesila uterák. Do 8:12 to vyzeralo tak, akoby tam ani nebola. Všetko bolo bezchybné.

Bosá sa ponáhľala dolu schodmi, tašku od fotoaparátu a topánky si vzala ešte pred tým, než sa po zadnom trávniku rozbehla k domu Mancusovcov.

Otvorila dvere do kuchyne.

„Využívaš vôbec ten dom?“

Libby sedela na stoličke v kuchyni a viazala si šnúrky na topánkach. „Práve som sa osprchovala.“

Sierra položila šálku kávy pred Libby, nabrala jej vajíčka na modrý tanier a položila ich pred ňu aj s vidličkou. Na tanieri mala aj nakrájané jahody, ktoré boli naukladané do tvaru vejára.

Libby si nabrala z vajíčok a uvedomila si, že táto proteínová bomba je presne to, čo práve potrebuje. „Si úžasná.“

Sierra si naliala plný oranžový hrnček s logom Virginia Tech. „Si ako duch. Prídeš a odídeš bez jedinej stopy.“

„Je to pre mňa zvláštne,“ povedala. „Nežila som v tom dome niekoľko rokov.“

„Ale žiješ tam teraz.“

Odpila si z kávy a snažila sa načerpať energiu. „Ani nie. Stále som akoby na návšteve.“

Keď jej otec minulý rok ochorel, pustil sa do upratovania a reorganizácie domu. Vyhodil všetky nepotrebné veci, ktoré sa mu počas života nazbierali. Steny nechal premaľovať na bledosivú a rímasy nabielo. Do rozsiahlejších projektov ako kuchyňa či kúpeľne sa už nepustil, nový majiteľ domu by si ich aj tak určite prerobil po svojom.

Zanechal jej takmer prázdny dom, ktorý bol pripravený ísť na trh s nehnuteľnosťami. Chcel, aby ho Libby predala, a kúpila si nové bývanie. Ona mu povedala, že o tom popremýšľa, a robila to dodnes.

Sierra pokrútila hlavou. „Bojíš sa zapustiť korene.“

„Už som to urobila, pamätáš si? Niekedy však nenarastú dostatočne hlboko.“

„Narástli by, ak by si ich toľko nerozmaznávala.“

Libby nadvihla obočie. „Bývaš nad garážou svojich rodičov, Sierra. Toto sa ani nedá považovať za usadenie sa.“

„Ale aspoň tam bývam a vybalila som si tašky,“ odpovedala s úsmevom na tvári.

„Nemám rada unáhlené rozhodnutia.“ Keď jej pípla správa, začala hľadať v taške svoj telefón. Správa bola od nevesty, ktorá sa dnes mala vydávať.

Nevesta Ginger: **Vyzerá to na dážď. Prosím, pošli slnečné lúče.**

Libby: **Už som na ceste.**

Nevesta Ginger: **Mama si robila starosti. Ja vravím, že to bude v poriadku.**

Libby: **Dáždniky mám zabalené vždy. Vidíme sa o pol hodiny.**

Libby si vzala granolovú tyčinku zo skrinky, v ktorej robil pán Mancuso zásoby. „Sierra, prečo si ešte stále tu? Nemala by si byť už na mieste a pripravovať stoly alebo pieť lososové fašírky?“

„Rick ma najal na upratovanie, nie na prípravu,“ uškrnula sa. „Môžem ísť s tebou?“

„Idem tam teraz.“

„Máš so sebou príslušenstvo k fotoaparátu?“

„Všetko mám v taške.“

Libby si už od šiestej triedy vytvárala v hlave tie najhoršie možné scenáre. Možno to bolo pre zhoršený duševný stav jej matky a jej následnej samovraždy. Mohlo to teda ovplyvniť aj jej duševné zdravie. Bez ohľadu na to, rada si robila zoznamy všetkých katastrofických situácií, ktoré by mohli nastať.

Ak organizovala nejakú udalosť alebo párty, na ktorú sa tešila, vytvorila si zoznam všetkých vecí, ktoré jej to mohli pokaziť. Na strednej škole nezaspala dovtedy, kým si neurobila všetky domáce úlohy, neodložila kanvicu na kávu alebo nevyložila oblečenie na ďalší deň. Jej mama sa z tohto jej kon-

zervatívneho prístupu k životu vždy smiala, pretože to s ním Libby zvykla preháňať. Takže obidve si spolu naplánovali všetky malé katastrofy, pretože tie väčšie už okolo nich oscilovali.

Vďaka bohu za dnešok. V jej zozname bolo *Nezobudiť sa na budík a Hurikán. Zrážka s jeleňom, Zničená cesta (po hurikáne) a Nedostatok paliva.*

„Stíhame to,“ dodala Sierra a zobrala si veľkú granolovú tyčinku. „Radšej už poďme.“

Libby si vzala tašku na fotoaparát a kabelku a ponáhľala sa k autu. Všetko položila na zadné sedadlo a sadla si za volant. Keď naštartovala, Sierra si sadla na miesto spolujazdca a zapla si pás. Aj Libby si zapla pás a zhodnotila, že nádrž má plnú.

Vycúvala z príjazdovej cesty a pozrela sa na dom. „Kávovar je vypnutý?“

Sierra si odpila z kávy. „Áno, je. Umyla som ho a odpojila z elektriny.“

„Si skvelá. Nechcela by som, aby dom tvojej mamy zhorel.“

Sierra sklopila tienidlo v aute a prstom si naniesla na pery červenú farbu, aby jej ladili s nechtami. „Takže *Požiar domu* si už môžeš vyškrtnúť zo svojho zoznamu.“

Keď šoférovala smerom k Main Street a vchádzala na cestu, ktorú obklopovala alej stromov, na perách sa jej objavil náznak úsmevu. Bola to jediná hlavná ulica v meste.

Bluestone mal dvetisíc obyvateľov a nachádzal sa v predhorí Blue Ridge Mountains. Nemeckí, anglickí a škótski migranti sa usadili v tejto časti pohraničia Virgínie v polovici osemnásteho storočia a farmy okolo Bluestonu boli celé generácie prepojené s vonkajším svetom len prostredníctvom cesty Great Wagon Road. Železničná trať sa nikdy nedostala až k Bluestonu, ale medzištátna diaľnica sa napokon dostala dosť blízko. V poslednom desaťročí vznik vinárskych závodov a výrobní jabl-

čného vína priviedol babyboomerov a mileniálov na miesto, ktoré im umožňovalo žiť pokojnejší život.

„Teším sa na Woodmont,“ povedala Sierra. „Pred dvoma týždňami sa mi nepodarilo ísť na Deň otvorených dverí.“

„To, ako sa im podarilo obnoviť záhrady, je úžasné.“ Libby prešla autom cez centrum mesta bez toho, aby prekročila rýchlosť, a pridala až vtedy, keď prešli dopravnú značku maximálnej povolenej rýchlosti sedemdesiat kilometrov za hodinu.

Woodmont bol v podstate uzavretý pred verejnosťou od osemnásteho storočia, odkedy ho postavili. Mal rozlohu osemdesiat hektárov, ktoré sa rozprestierali popri rieke James. Keď Ezra Carter dostal pôdu od kráľa Juraja II., postavil dvojposchodový dom z ručne formovaných tehál. Na farme Carterovcov začali pestovať tabak, ale potom prešli na pšenicu, pretože výkupné ceny počas Sedemročnej vojny prudko stúpli. Prešibaný Carter sa v trhoch veľmi dobre vyznal, a práve vďaka tomu boli Carterovci po celé generácie jednou z najbohatších rodín vo Virgínii. Elaine Grantová, ako jedna z ich súčasných potomkov, začala s obrovskou renováciou majetku, ale povrávalo sa, že z rodinných financií ubúdalo.

Keď bola Libby dieťa, statok bol otvorený iba raz za rok pri príležitosti Týždňa historických záhrad. Spolu so svojou mamou navštevovala Woodmont niekoľko rokov za sebou. Už vtedy bolo na ohradených záhradách vidno, že mali svoj vek. Mnohé krásne rastliny boli prerastené a bolo ich treba ostrihať či presadiť. Ako hovorievala jej mama, záhrada by si zaslúžila generálnu úpravu. Libby nikdy nevidela nedokonalosť v tejto rozrastajúcej sa divočine. Záhrady boli pre ňu vzácnym magickým útekem, ktorý zdieľala so svojou mamou.

Na statku sa doteraz nikdy nekonali svadby ani iné udalosti pre verejnosť. Nevesta, Ginger Reesová, tu však vyrastala.

Hrala sa na pozemku, o ktorý sa jej rodičia starali. Jej otec bol manažérom tohto statku, zatiaľ čo jej matka, Margaret, dohliadala na interiér domu. V súčasnosti sa jej brat Colton staral o pozemky, tak ako to robieval ich zosnulý otec. Ich mama ešte stále spravovala dom.

Dnešná svadba bola tak trochu generálnou skúškou využitia domu a pozemku aj na takéto účely. Ginger sa ozvala Libby cez jej webstránku o fotografovaní. Najala si ju, lebo bola z Bluestonu a poznala toto miesto. Ginger pracovala ako gynekologička v Charlottesville a jej budúci manžel, Cameron Walker, bol chirurg a pracoval v Univerzitnom medicínskom centre vo Virgínii.

V diaľke bolo počuť hrmenie. „Prenajala si Ginger aj biely stan?“ spýtala sa Sierra.

„Nie. Povedala, že kvôli zákonu schválnosti by stan privolať dážd,“ odpovedala Libby.

„To si robíš srandu?“ Sierra pokrútila hlavou. „Ak zákon schválnosti funguje takto, tak potom si s ním musím pohovoriť. Nie raz som vysielala signály o tom, aký je môj život.“

Libby sa nemohla prestať smiať z jej sarkastickej poznámky. Ona si tiež nikdy nepredstavovala ani jeden z jej potratov, rozvodové papiere a ani pohreb jej otca. A aj napriek tomu sa jej tieto veci stali rad za radom, aby navrátili smolu, ktorá hrala aj tak podľa vlastných pravidiel.

Mraky prechádzali ponad hory. „Toto už nezachráni ani pozitívne myslenie.“

„Vo včerajšej predpovedi bola pravdepodobnosť zrážok dvadsať percent.“

Sierra sa pozrela na mobil a zdvihla obočie. „Teraz je to päťdesiatpäť percent.“

„Myslíš, že to zvládneme?“

Sierra pokrútila hlavou.

Libby zišla dole na menšiu cestu a prešla okolo rozsiahleho vinohradu, ktorý pred tridsiatimi rokmi postavil investor z New Yorku. Nikto z miestnych ho doteraz nestretol. Za vinohradom sa tiahli dlhé pásy oplotenia a pahorky pasienkov s kravami.

Ľudia mimo mesta, ktorí boli závislí na GPS, Woodmont často nevedeli lokalizovať. Pred dvoma týždňami, hneď po tom, čo Libby prišla na prehliadku Woodmontu, odbočila niekoľko kilometrov po poslednej odbočke, na ktorej mala odbočiť. Zabralo jej to desať minút navyše, kým upravila smer a konečne si všimla čierne stĺpy, ktoré obklopovali kvitnúce fialovo-žlté sirôtky.

Teraz, keď sa už cítila seabedome, všimla si poslednú odbočku a išla po dlhej kamennej príjazdovej ceste, ktorú lemovali biele duby, pamätajúce si ešte vojnu v roku 1812. Jej mama tvrdila, že stromy tak vysadili preto, lebo prijímali veľmi veľa vody, a tak dokázali počas silných dažďov udržiavať cesty suché.

Hore pred sebou uvidela tehlový dom, ktorý bol vtesnaný medzi záhrady na východnej a západnej strane. Veľký počet z májových a aprílových kvetov už vykvitlo, no slnečnice, papuľky, hortenzie a cínie ostali svieže a žiarili pestrými farbami.

Libby nasledovala značky o parkovaní, až sa dostala k dokonale pokosenému trávniku. Boli tam dva keteringové nákladiaky, Gingerino Volvo, modrá dodávka a červený pick-up. Nevesta sa obliekala vo vnútri hlavnej budovy. Štyridsaťjedenročná Ginger sa rozhodla, že družičky mať nebude, takže rané fotenie by nemalo byť veľmi komplikované.

Libby vyšla z auta a vybrala si zo zadného sedadla fotoaparáty. Keď zavrela dvere, začal fúkať vietor, ktorý jemne rozko-

lísal stromy. Pozrela sa smerom k rieke a v diaľke zbadala sivé mraky.

„Ideš do domu?“ spýtala sa Libby.

„Áno. Nájdeš ma v kuchyni.“

Libby si zavesila tašky na plecía a premýšľala, či má ešte vybrať z kufra ďalšie dáždnyky. „Vidíme sa.“

„Zahrabala nevesta so ženíchom fľašu pálenky v záhrade?“

Sierra si cez hlavu prevliekla bielu zásteru a zaviazala si ju okolo pásu.

„Hovorilo sa o tom počas príprav, ale ženích na to zabudol. Je s tým nejaký problém?“

Sierra pokrútila hlavou, ako keby si robila starosti. „Tu je to ako pohrebisko fľašiek s alkoholom, v týchto končinách je to tradícia. Ak chceš mať vo svoj svadobný deň šťastie, tak musíš zahrabať fľašu domácej pálenky v záhrade.“

Možno mali Libby spolu s jej exmanželom vo svoj veľký deň zahrabať jednu alebo dve fľaše. „A čo sa stane, ak to neurobia?“

Sierra kývla na oblaky. „Dážď. Rozvod. Kobyľky. Celých sedem rokov smoly.“

„Strašné.“

Sierra mávla rukou nad Libbiným kyslým výrazom. „Kašľať aj na zákon schválnosti. A komu je na čo pohrebisko domácej pálenky?“ Povedala Sierra s úsmevom. „Búrka tu bude o dve hodiny, dovtedy by sme mali mať dosť času na to, aby sme sa stihli skryť.“

Libby sa rozhodla nechať dáždnyky v aute a ponáhľala sa ku schodom pri priečelí domu, aby nafotila prvé fotky. V tej chvíli sa v diaľke ozval hrom.

KAPITOLA TREZIA

Libby

Sobota, 6. jún, 2020

Statok Woodmont

Ranné predsvadobné fotenie trvalo dlhšie, než Libby predpokladala. *Zapíš si – pridať do zoznamu najhorších možných scenárov: stará matka ženícha, ktorá sa opije z niekoľkých pohárov mimózy.* Bolo pätnásť minút do začiatku, keď si hostia začali sadať na biele záhradné stoličky z dreva, rovno oproti kopcu, ktorý sa skláňal k rieke.

Keď v osemnástom storočí dom postavili, hlavný vchod bol oproti rieke, ktorá v tom čase spĺňala funkciu diaľnice. Cestovatelia sem prichádzali a tiež odtiaľto odchádzali práve po tejto rieke. Cesta, ktorá v súčasnosti viedla k statku Woodmont, už nebola len cestičkou pre jelene, ako to bývalo za čias Ezra Cartera. Hoci sa moderná doprava rozvinula, dom zostal aj naďalej pripútaný k svojej histórii.

Z reproduktorov, ktoré zapol dídžej, sa ozývalo strunové kvarteto piesne *Are You Gonna Be My Girl*. Dídžej si svoj mixážny pult obozretne rozložil vo vnútri domu.

Libby si za posledné roky už zvykla na piesne, ktoré väčšine párov hrali na svadbe, a po krátkom čase už dokázala rozoznať ich jednotvárnosť. Väčšina z nich chcela byť počas svojho špeciálneho dňa vo výbere piesní výnimočná, ale takmer všetky aj tak spadali do tej istej kategórie.

Poza rameno sa pozrela na obrovské tmavé mraky, ktoré sa približovali. V tejto chvíli by sa skôr hodila pieseň z filmu *Čeľuste*. *Duunnn, duunnn*. Ani pozitívne myslenie, ani fľaše domácej pálenky zahrabané v hline by nezastavili túto príšeru na oblohe, ktorá sa pomaly dostávala nad miesto, kde sa konala svadba.

Po ďalšom hrome sa Libby pozrela smerom k parkovisku, kde mala svoje SUV spolu s dáždňikmi. Pozrela sa na hodinky. Ak bude bežať, mohla by stihnúť dobehnúť k autu, vrátiť sa späť s dáždňikmi a ešte stále by mala nejaký čas navyše. Opäť sa pozrela na rozhnevanú oblohu. Rozhodla sa vo chvíli, keď kvarteto začalo s ďalšou piesňou *I Will Always Love You*. Otočila sa na päte a kým bežala k autu, začala cítiť silnú vôňu blížiaceho sa dažďa.

Prvá kvapka jej spadla na hlavu, keď otvárala kufor svojho SUV. Fotoaparáty si rýchlo odložila do svojich nepremokavých obalov a vzala dáždňiky. Ako nohou stláčala tlačidlo na zavretie kufra, ozval sa silný úder hromu.

Kým Libby žonglovala s dáždňikmi a foťákmi v rukách, zbadala lejak, ktorý sa spustil na druhej strane rieky. Začala utekať. Kvôli teplu a silnej vlhkosti, jej začal stekať pot po lopatkách a sformoval sa aj nad jej hornou perou.

Na hlavu jej padli ďalšie kvapôčky dažďa, keď sa ponáhľala, dúfajúc, že stihne nevestu, jej matku a ženícha zachrániť pred dažďom.

Svadobný pochod zrazu začal o desať minút skôr, ako to bolo naplánované. Na väčšine svadiieb mala Libby ešte jedného fotografa, ktorý jej pomáhal so zábermi z iného uhla. Ginger si však bola istá, že ďalšieho fotografa nebude potrebovať. Libby však teraz nedokázala zachytiť každú časť svadobného obradu. Ak by ešte minútu meškala, ani by ho nestihla.

Za ňou sa ozval rachot červeného auta, ktoré zastalo. „Nastúp,“ povedal šofér, ktorého ihneď spoznala. Bol to Colton Reese, manažér statku a nevestin brat. Mal na sebe tmavý oblek a bielu košeľu bez kravaty. Tmavé vlasy mal uhladené dozadu za ušami, čo zvýrazňovalo jeho tvár, ktorá nebola najkrajšia, ale aj napriek tomu na nej bolo niečo veľmi príťažlivé.

Na skúške pred dvoma týždňami nemal Colton veľmi čo povedať. Vypočul si sestrine nápady a trpezlivo súhlasil s tým, že prenajme stoličky. Chcel zabezpečiť aj stan, ale Ginger mu povedala, že si s tým nemá robiť starosti.

„Prečo nie si na obrade?“ spýtal sa.

„Videl som ťa bežať. Buď opúšťaš loď, alebo máš záložný plán. Tak, čo to bude?“

„Záložný plán.“ Hodila dáždníky do nákladnej časti auta a vliezla dnu.

„Bude poriadny lejak,“ zhodnotila Libby.

„To áno.“ Coltonovo štíhle telo sa nakláňalo nad volantom, kým sa díval na oblohu. „Prechádza ponad rieku veľmi rýchlo.“

„Obrad začína skôr.“

„Ginger to tak chcela. Škoda, že tam nemáme stan.“

„Poriadne na to dupni. Musím to stihnúť.“

Usmial sa, dupol na plyn a vydal sa za čiernymi mrakmi. Ťahalo mu na štyridsiatku. Libby uvažovala nad tým, ako mu

jeho neustále mračenie sa pridávalo na výzore zlého chlapca, čo ženy vždy priťahovalo. „Ja som ich ráno upozornil, aby presunuli obrad dovnútra.“

„Ginger chcela obrad vonku kvôli tvojim záhradám.“ Z kvapiek, ktoré padali na čelné sklo, sa postupne stávali veľké vodné placky.

„Tak, aký je plán?“ spýtal sa.

„Ty rozdaš dáždnyky a ja budem fotiť,“ vysvetľovala mu. „Najprv neveste a potom jej matke. Potom pôjdeme za niekým, kto vyzerá ako babička. Muži budú na rade poslední.“

„Presne ako v *Titanicu*.“ Zaparkoval o šesť metrov a ponáhľal sa, keďže začalo liať ako z krhly. Niektorí z hostí si nad hlavami držali program, kým čakali na obrad. Iní sa už utekali skryť na prednú verandu, ktorá sa rýchlo naplňala.

Colton otvoril dáždnyk a podal jej ho. Vzala ho do jednej ruky a v druhej dvíhala fotoaparát. Fotila zábery matky, ktorá rýchlo odprevádzala svoju dcéru k oltáru. Colton podal svojej matke dáždnyk, ale nevesta svoj odmietla, keď kráčala k ženíchovi. Obe sa zabávali na tom, ako hostia utekali na prednú verandu domu.

Libby to už s dáždnykom vzdala a podala ho jednému z nešťastných hostí, ktorý mal vedľa nej naponáhlo. Medzitým sa presunula k stredu uličky a prechádzala medzi prázdnyimi stoličkami, aby sa dostala k neveste a ženíchovi.

Zatiaľ čo sa k nim približovala, zmenila si fotoaparáty. Farár čítal sľuby a po každom blesku zrýchľoval svoje tempo. Nevesta a ženích sa držali za ruky, a potom sa začala poriadna búrka.

Na záver ich farár rýchlo vyhlásil za muža a ženu a rozbehol sa k domu. Novomanželia sa otočili a ruka v ruke utekali naspäť po zablatenej uličke. Blato ošpliechalo Gingerine šaty

a ženíchov smoking. Ginger sa rozmazal mejkap, účes sa jej rozpadol a šaty mala premočené. Libby zachytila každý krok a každé šplechnutie do mláky a zhodnotila, že tie najdôležitejšie zábery už má hotové.

Išla za párom na verandu k hlavnej časti domu, kde sa pridali k tleskajúcim hosťom. Colton rozdával spolu s keteringovým personálom každému uteráky. Dala by ruku do ohňa za to, že ich objednal on.

Keď sa dostala na verandu, jej nohavice a košeľa boli úplne mokré a topánky mala plné vody.

„Človek sa nikdy nenudí,“ poznamenala Sierra a podala jej uterák, kým niesla Manhattany na tácke.

„Mali tú pálenku zahrabať,“ povedala Libby.

„Alebo si požičať stan. Dáš si kokteil?“

„Vďaka, ale radšej nie.“

„Vieš, kde ma nájdeš.“ Sierra sa pomaly vzdialila a usmiala sa na prvého premočeného hosťa, ktorému ponúkla drinky.

Libby sa presunula dovnútra a zastala, aby odfotila kvety naaranžované v starej porcelánovej váze. Dom pôvodne postavili približne v roku 1735 a obnovený bol potom v roku 1750 a 1790. Priestranné izby po jej lavici boli vkusne ozdobené a zreštaurované, čím opäť získali svoj pôvodný koloniálny šarm. Jedna izba bola sýtej poľovníckej farby a druhá mala silnú purpurovočervenú farbu. Každý kozub zdobil mramor s bielymi žilkami a steny boli modré ako indigo. Kameň a plyš boli v tom čase raritou a v kolónii Virgínia boli jasným dôkazom toho, že Carterovci s financiami problém nemali.

Libbinu pozornosť prilákala detailne vytvorená kráľovská rímsa, mramorové kozuby a okná s ručne robenými sklami, ktoré niekoľkokrát odfotila. Fotila to skôr pre seba než pre nevestu.

Svadobnému fotografovaniu sa venovala už päť rokov a jej biznis rástol každým mesiacom. Fotografovanie bolo vždy jej vášňou. Keď bola dieťa, zbierala všetky možné druhy starých fotoaparátov. Otec ju však upozorňoval, že umením si účet za elektrinu nezaplatí, preto ju podporoval v štúdiu ošetrovateľstva. Stálo ju to veľa úsilia, ale nakoniec skončila s červeným diplomom a stala sa z nej onkologická zdravotná sestra. Sama bola prekvapená (a jej otec možno ešte viac), ako skvelo sa dokázala postarať o chorých. Čas plynul ako voda a o pár rokov stretla Jeremyho, do ktorého sa zamilovala a aj sa za neho vydala. Život pokračoval ďalej... až kým sa nezastavil.

Libby sledovala, ako sa hostia presúvali z jedného miesta na druhé v rozsiahlej prednej časti domu, ktorá bola plná sedmokrások a aksamietnic. Presunula sa k malej vedľajšej miestnosti, kam si odložila príslušenstvo k fotoaparátu, aby si mohla vymeniť objektívy.

Sierra sa vrátila späť s táckou, na ktorej mala už menej kokteilov. „Uvedomuješ si vôbec, že fotíš úplne prvú svadbu vo Woodmonte?“

„Je to krásne miesto.“

„Myslím, že by to mohlo byť skvelým lákadlom pre svadby a iné udalosti.“

„Určite. Je to nádherný pozemok, ale pani Grantová už niekoľko ponúk odmietla. Ak s tým však začnú, zarobia si slušné peniaze.“

Mnoho hostí podošlo k dvom barom, ktoré obklopovali bufetový stôl. Nevesta a ženích utiekli do jednej z tajných izieb, aby si trochu oddýchli. Blesky udreli v momente, keď začala diabolská pieseň *The Devil Went Down to Georgia*.

„Musím ešte odfotiť stôl s tortami a kvety.“ Libby hľadala vo vrecku *Gingerin* zoznam hostí, ktorých si treba pamätať. Papier

bol ešte navlhnutý, ale atrament guľôčkového pera zostal neporušený.

„Tak ja teda idem fotiť na druhú stranu miestnosti.“

„Smelo do toho.“

Malé deti, chlapec a dievča s rovnakými havraními vlasmi a zelenými očami, sa blížili k Libby. Predpokladala, že sú súrodenci. Žena okolo tridsiatky s rovnako zelenými očami im obom naznačovala, aby sa usmiali.

„Pani McKenziová,“ ozvala sa žena. „Asi si mňa alebo moje deti, Roberta a Kate, nepamätáte. Váš otec bol ich pediater, a takisto aj môj.“

„Vždy mal čerešňové lízanky.“ Usmial sa chlapec.

„Keď mi dal injekciu, necítila som to,“ dodalo dievča.

„Veľmi nám bolo ľúto, keď sme sa dozvedeli, že zomrel,“ povedala žena.

Libby sa pohrávala s otvorom na fotoaparáte. Vedela, že ak sa presťahuje do Bluestonu, tak sa týmto rečiam o otcovi nevyhne. Vedela, že jej pre to bude chýbať ešte viac. Aj napriek tomu, že sa chcela držať od ľudí, ktorí si na jej otca spomínali ďalej, nerobila to. Dlhovala mu to za to, ako sa po celé desaťročia staral o tisíce detí z okolia.

Keď v januári zomrel, v episkopálnom kostole v Bluestone sa zhromaždili všetky generácie smútiacich rodín, ako bola táto. Pri svätostánku stáli zástupy ľudí. Otec by bol býval hrdý. Vždy tvrdil, že počet ľudí na pohrebe človeka vypovedá o jeho živote.

„Ďakujem,“ povedala.

Nevesta so ženíchom sa práve vrátili a hostia začali jasať. Ginger vyzerala rovnako šťastne ako Libby na svojej svadbe.

„Počula som, že si sa sem vrátila už navždy,“ poznamenala žena.

„Bývam v otcovom dome.“ V malých mestách nič nezostane tajomstvom. Tú lepšiu časť zimy trávila zhrbená za počítačom, na ktorom upravovala fotky zo svadieb, plánovala ďalšie stretnutia a cesty na podujatia. Práca ju priviedla na iné myšlienky a pomohla jej nemyslieť na smútok za otcom, tri potraty a rozvod.

„Tak teda vitajte späť v Bluestone,“ povedala. „Som Molly.“

„Rada vás spoznávam, Molly.“

„Vrátil sa aj váš manžel? Nieкто mi povedal, že čakáte bábätko.“

Ešte stále sa našiel nieкто, kto sa pýtal na dieťa. Keď spolu s Jeremym oznámili, že sa snažia o dieťaťko, všetci naokolo sa o to začali zaujímať. Ľudia si všímali každý pohár vína, ktorý mala. Keď alkohol nepila, aj to si všimli. Po prvom pozitívnom tehotenskom teste kúpil Jeremy drobnucké tričko s logom Nationals. Libby ho našla niekoľko týždňov po prvom potrate.

„Ja už manžela nemám,“ odpovedala. „Ani deti. Som samostatná jednotka.“ Cítila v sebe ťažobu, ktorá sa postupne vytratila, keď tie slová vyslovila.

„Paráda.“ Prikývla Molly, akoby to bola pre ňu už stará informácia. „Nech sa vám darí.“

Na juhu sa táto fráza prekladala ako „Je mi ťa ľúto, ty chudera.“ Libby sa s úsmevom otočila, aby urobila ďalšie zábery družičiek a družbov, ktorí mladomanželom v ich veľký deň pomáhali.

Ďalšie dve hodiny prešli rýchlo. Všimla si Coltona a jeho matku s dvoma malými chlapcami, ktorí vyzerali ako jeho zmenšené verzie. Predpokladala, že tie deti budú asi jeho. Mohli mať tak päť a šesť rokov. Pocítila sklamanie, len čo si pomyslela, že sa niekde medzi hosťami ukrýva aj jeho manželka.

Ďalej odfotoila Ginger, ktorá krmila ženícha tortou, a neskôr zachytila aj jeho, ako tancuje so svojou matkou, tak ako aj Colton tancoval so svojou.

Kým hostia tancovali na Y.M.C.A., prezrela si zoznam hostí, ktorých musí odfotiť. Všetci už mali svoje fotky, takže si vzala tanier s jedlom a vybrala sa potichu na verandu. Dážď utíchol, ale vzduch zostal ťažký a teplý. V diaľke sa ponad rieku zdvihla hmla a spoza okrajov sivého nafúknutého mraku vykuklo slnko. Bol to hrozivo nádherný pohľad, pre ktorý si uvedomila, prečo je táto lokalita tak obľúbená aj medzi ľuďmi, ktorí bývajú mimo mesta.

Sledovala Coltona, ktorý si v diaľke vykračoval do garáže a o pár sekúnd neskôr z nej vyšiel vo vínovom červenom Forde modelu T. Jemne preradil rýchlosti a zastal pred schodmi. Muž, ktorý dokáže jazdiť manuálom, má niečo do seba. Motor zahučal, a keď ho vypol, kapota auta sa mierne zatriasla. Na zadnej strane auta bol veľký nápis **UŽ SME SVOJI.**

Colton si všimol Libby, keď prechádzal okolo auta. „Nemal som sa ti ani kedy poďakovať. Zachránila si nám život.“

„Rada som pomohla.“

„Mimochodom, pekné svadobné auto,“ zhodnotila.

Prezliekol sa do džínsov a bielej košele. Vlasý si uhladil dozadu, mal ich ešte vlhké od dažďa. „Toto auto je súčasťou majetku. V garáži máme ešte niekoľko klasických áut. O koľko minút odchádzajú?“

„O dvadsať.“

„Skvelé. Hneď som späť. Zabudol som priviazať plechovky k zadnej časti auta.“

„Vidno, že do toho vkladáš veľa úsilia.“

„Je to veľký deň mojej veľkej sestry.“